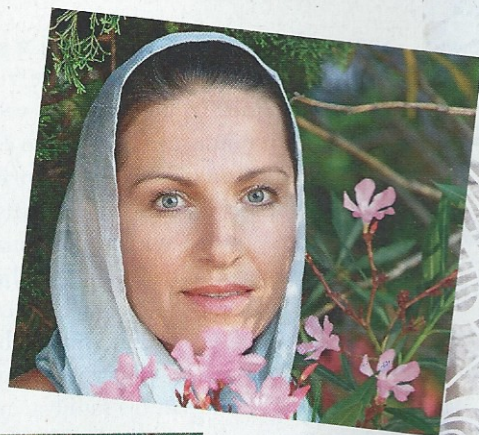

Tjaši Artnik Knibbe – Sarabraj je doživela bolečino, ki sega onkraj predstav. Izgubila je mamo, očeta in brata. Po tragični izgubi družine se je sama odpravila na 850 kilometrov dolgo romarsko pot v El Camino. Z vsakim korakom se je osvobajala od oklepa bolečine in se skozi tunel ranljivosti vračala nazaj k sebi – v mehko, sočutno, pogumno bitje.

Ko sem v roke vzela njeno knjigo s pomenljivim naslovom *Ranljiva*, nisem točno vedela, kaj naj pričakujem. Upala sem, da ne bom brala knjige, ki s pretirano patetiko opisuje doživljanje bolečine. Toda že po prvi prebrani strani sem bila začarana zaradi avtoričine izjemno nežne, tenkočutne, pretočne sposobnosti izpovedovanja in pripovedovanja pretresljive zgodbe.

Močna čustva so me navdajala med branjem njene knjige. Oblivale so me solze radosti in sočutja hkrati. Knjiga me je opomnila, da je življenje ena čista ljubezen. In mi pokazala, kako pomembno je ostati zbran, prisoten in pomirjen, tudi kadar te prežema bolečina. Med poglobljanjem v njeno zgodbo sem se srečala z idealom, ki ga zdaj tudi sama skušam preleteti v življenje: "Največ, kar lahko človeku sploh uspe, je, da ne glede na zunanje okoliščine ostaja to, kar je v svojem bistvu - ljubezen, sočutje, moč in milina."

Z žensko, ki skrbno in spoštljivo ravna s slovensko besedo, sva se pogovarjali o tem, kako je obračunala s svojo preteklostjo, odprla srce svoji primarni naravi. In kako je uspela svojo bolečino preobraziti v izkušnje ter jih opisati v knjigi *Ranljiva*. **Na pot v Camino ste se podali sami, ko ste brezpogojno in intuitivno prisluhnili glasu v sebi. Kako ste zbrali moč in pogum, da ste utišali strahove in se sami podali na pot, brez spremstva?**

Če se poglobim v naboj strahov v mislih, ki sem jih imela pred potjo, opažam, da so bili v resnici v primer-

javi z izkušnjo, ki sem jo preživela ob umirajočih ljubljenskih, minimalni. Ko se soočiš prebujeno s smrtjo, ki velja za enega največjih strahov – strah pred minljivostjo – se zdijo vse misli, ki bi sabotirale takšno pot, mušice, ki nimajo mesta v brezmejnemu umu, ki ga odkrijem tam v svetlobi prostranega duha. Potisk na pot je bil tako zelo močan in jaz tako predana, da nama v tej harmoniji dvojine niti najbolj strašljiva misel ne bi prišla zraven.

Kdaj ste odprli srce svoji primarni naravi in prisluhnili sebi?

Ko sem ležala ob umirajoči mami v majhni vasi v slovenski Istri, v Butarih. Čas se je ustavil, držala sem jo za roke, jo negovala, motivirala k jutranji jogi, ki sem si jo izmislila le zanj, in v tistih neprecenljivih trenutkih ljubezni odkrivala Življenje. V vsej ljubeči, avtentični podobi. Izpustila sem sram, krivdo in strah. Ko mi je prišepnila, da je utrujena in da odhaja in sem ji brezpogojno dovolila oditi, sem odkrila v sebi moč odpuščanja in spuščanja. Tisto spuščanje, ko zmoreš dovolj srčnosti, da ne vidiš le svoje bolečine in se v njej izgubljaš, ampak sočutno vidiš, kaj si drugi res želi. Ona je bila od boja utrujena in ni več zmogla. Telo je bilo izpraznjeno in svetloba jo je klicala k sebi. Ker sem zmogla čuječnost in sočutje, sem se umaknila vsemogočni izkušnji odhoda. Moja želja, da ostane, je ni več dušila in odprl se nama je tok ljubeče miline namesto strahu. Njen odhod sem nato doživela kot popoln odsev ljubezni, videla silhueto njenega duha, ki je potoval v enost, in to izjemno popotovanje vase sem občutila tudi